

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8.

1924.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

1. szám.

UJÉV KÜSZÖBÉN 1924

Názáreti Jézus, Urunk, esdve kérünk,
Az új esztendőben légy a mi vendégünk!
Oh térj be mihozzánk, maradj végleg köztünk,
Názáreti Jézus, terád van szükségünk!

Oly hideg a világ, oly sivár a lelkünk!
Érezzük, nélkülöd el kellene veszünk!
Nagy a mi nyomorunk, nagy a szenvedésünk,
Názáreti Jézus, terád van szükségünk!

Irigység, gyűlölet uralja a földet,
Az emberi szívből kihalt a szeretet!
Te vagy a szeretet, te vagy üdvösségünk,
Názáreti Jézus terád van szükségünk!

Költözz be szivünkbe, szentelj meg bennünket,
Add, hogy alázatban kövessünk tégedet!
Oh haladj előttünk, légy a példaképünk,
Názáreti Jézus terád van szükségünk!

Terád van szükségünk te nemes, te üdött,
Benned talál vigaszt a porig alázott!
Vigasztaló Lelked legyen a vezérünk,
Názáreti Jézus terád van szükségünk!

Miön a bűn's világ mindent elvesz tőlünk,
Te vagy az életünk, te vagy mindenségünk!
Benned, mi elveszett, mindenét visszanyerünk,
Názáreti Jézus terád van szükségünk!

Az új esztendőben, ezért, esdve kérünk,
Térj be hozzánk, Urunk, légy a mi vendégünk!
Alázat, szeretet, szentség kell minékünk,
Názáreti Jézus terád van szükségünk!

BALÁZS G.

A hazai munka fenntartása.

Montgomery O.

Az önfenntartás ösztöne egyik legfontosabb törvénye a természetnek. Az önnfentartás ösztöne erősen él minden egyes emberben. A természet belénk oltotta azt az ösztönt, hogy a betegségek ellen védekezzünk. A testnek magának megvan az a képessége, hogy megsértett, vagy megsebzett részeit önmagától gyógyítsa s teljes erővel ruházza fel. Ha egy fát bevágnak, vagy ha ágát eltörik, azonnal kezdetét veszi benne az a folyamat, mely által új rostok képződnek, új kérgek keletkeznek. Ily módon a seb újra beheged, a fa újra pótolja veszteségét.

Sehol sincs ezen törvénynek oly alapvető fontossága, mint a lelki élet terén. «Tartsd meg, amid van, hogy senki se vegye el a te koronádat» — az örök élet és dicsőség koronáját. Ezt a koronát nem véletlen szerencse folytán nyertük el, végtelen áron adatott az nekünk. Tekintsük legszentebb kincsünknek ezen koronát, egy oly kincsnek, amelyet mindvégig meg kell tartanunk. «Aki mindvégig megáll, megtartatik.» Máté 10, 22.

A versenyfutásban nem az a nyertes, aki nagy lendülettel indul neki a pályának és egy darabig derekasan szalad, hanem az, aki buzgalmát és kitartását mindvégig megőrzi és győztesen érkezik a célhoz. «Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Ur ígért az öt szeretőknek.» Jak. 1.

Hatalmas haladás.

Már több év óta végzünk pogánymissziót és mily esodás fejlődést tett ez a munka! 101 különböző nyelven jelennek meg irataink 109 országban tevékenykedünk és 179 különböző nyelven hirdetjük az üzenetet. Oh mily hatalmas emlékműve ez a mi testvéreink hűségének és áldozatkészségének! Örömmel adtuk oda fiainkat, leányainkat és vagyonunkat és cserébe mily árjait nyertük el az áldásnak, a lelki örömmek és erőnek!

Oh mily hevesen dobog szivünk, midőn arról hallunk, hogy mily diadalmasan nyomul előre Krisztus keresztje a pogány ország-

okban is. Testvérek! Ne veszítsük el egy pillanatra sem buzgalmunkat, mellyel az egész világgal közölni akarjuk az üzenetet. Határozottabb és gyorsabb léptekkel kell előre haladnunk, miglen minden nép, nyelv és ágazat tudomást vesz az evangéliumról s hallotta az adventi üzenetet.

Miért kell vigyáznunk.

Miért kell a mai nehéz és jelentőségteljes időkben különös figyelemben részesíteni a hazai munkát és a hazai gyülekezeteket? Tehát nem tudjuk megtartani azt, amit már elnyertünk? Mi az oka annak, hogy sok gyülekezetünkben nagy visszaesés tapasztalható?

Ennek oka a bűn. A bűn óriási vonzerővel bír a jelen korban. A legtöbb gyülekezet türi a bűnt, ha már nem hódol neki nyilvánosan. Prédikátoroknál és gyülekezeti tagoknál egyaránt tapasztalható gyakran a lelki gyengeség, aminek következtében számtalan baj éri a gyülekezetet.

Mi a lelki gyengeség? A lelki gyengeség a bűnnel szemben szükséges ellentállóképesség hiánya. A gyülekezet Sátán varázsterületén van. Sokan visszásan látják a dolgokat. Sokan úgy nézik a bűnt, miutha az nem is volna bűn.

A hazug, a varázsló az elkábító, a rabságba döntő régi világ belopódzik a gyülekezetbe is. Minden eszközt megragad a világ, hogy behatolhasson a gyülekezetbe. Felhasználja az otthont, a családi kört, a társadalmi és üzleti életet, felhasználja a gyülekezetet, annak elveit és céljait, az iskolát, a fiatalságnak hajlamait és vágyait. Egyesek már egészen más viszonyban vannak a világhoz, mint valaha voltak. Ma már tetszenek nekik a világ céljai és törekvései.

Ma már okos és előnyös dolognak itélik azt, amiben még csak néhány évvel ezelőtt a legnagyobb veszélyt látták. Az illetők ma már oly világi célok elérésére törekednek, amelyeket nem tartottak összeegyeztethetőeknek az Ur munkájával és annak érdekeivel. Vannak, akik nem állják melegen ajánlani ezeket a

célokat. Egyesek elég vakmaróék nyilvánosan követelni, hogy céljainkat igyekezzünk összeegyeztetni a mai kor viszonyaival, mivel ma oly időket élünk, midőn minden javításra és módosításra szorul a viszonyok gyors változása következtében.

Oh mily közömbösek sokan a szombat megszentelése tekintetében. A fényűzés és cicomázás vágya is belopódzik a gyülekezetbe. Már köztünk is sokan vannak, akik az élvezeteket jobban szeretik, mint Istent. Ennek oka abban rejlik, hogy sokan hamis világításban látják az egyes dolgokat.

A langymelegség, a formáságokkal és külsőségekkel való megelégedés sokaknak lelki erejét bénítja meg. Ezek lassan ugyan, de biztosan elveszítik lábuk alól az igazságnak szilárd talaját.

Mások testvéreik hibáiban botlanak el. Soknak a hite gyengül el azáltal, hogy vezető hivatalokban lévő testvérekre tekintenek, ahelyett, hogy szemük Krisztusra, az isteni példaképre lenne irányítva. A kritizálás mint öldöklő pestis terjed soraink között. Fiatalságunk között sokan veszítik el a szilárd talajt lábuk alól s mindig mélyebbre és mélyebbre süllyednek.

Még csak néhány évvel ezelőtt a szívélinesség, a barátságosság, a melegség jellemezték testvéreinket. Ez képezte gyülekezeteink minden egyes új tagja számára az öröm forrását. Ma ezen nemes erények tűnőfélben vannak legtöbb gyülekezetünkben.

A Krisztus szeretetében való egyesség és egyetértés, amely oly erős testvéri kötelékekkel fűzte egybe Krisztus hitének vallóit, amelyhez a hus és vér kötelékei korántsem voltak foghatók, mind lazább és lazább lesz. Csak üres formáságokat és emellett hidegséget és tartózkodást tapasztalhatunk sorainkban is. A családoknak kölcsönös látogatása mind ritkább lesz. Ezt különösen a nagy városokban lévő gyülekezeteinkről vagyunk kénytelenek megállapítani.

Az apostolok korában a gyülekezetekben ápolts vendégszeretnek keresztyéni erénye is mindinkább kihálal félben van. Ennek természetesen igen jó okát lehet adni a mai nagy városokban, mint például a mai drágaság és a szűk lakások. Ám ha elismerjük is, hogy

ez nagy mértékben igaz, még akkor is kénytelenek vagyunk megállapítani azt sajnálatos tény, hogy a vendégszeretet csökkenő félben van közöttünk.

Az itt felsorolt dolgok csak kísérő jelenségei a mai kornak. Viszont azért voltunk kénytelenek őket felsorolni, mert mindezek együttvéve okozzák hanyatlásunkat.

«Csakhogy — fogtok ti szólani — vajjon nem túlzott-e az itt festett kép?» Vajjon hűséges-e a te leírásod? Hisz oly sötét képet tártál elénk, oly szomorú az általad ábrázolt helyzet. Az igaz! A kép sötét, oly sötét, mint maga a bűn. Szeretném, ha nem lenne igaz. De szemünket nem szabad elfordítanunk azon kép elől, melyet a tükör tár elénk. Ha ezen szomorú tényeket eltagadjuk, azzal korántsem segítünk a bajon, hanem inkább azzal, hogy Isten segítségével bátran a szemébe nézünk a bajnak s a vizsás helyzeten segíteni akarunk.

Az alapos megtérés szükséges volta.

Mindenekelőtt igen nagy gondot kellene arra fordítani hogy azok, akik ujonnan jönnek az igazsághoz, a lehető legmélyebben legyenek alapozva az igazságban. Nagy lelki veszély rejlik abban, hogy azon sok ezer lélek közül, akik évenként az igazsághoz jönnek, sokaknak nincsen mennyegzői ünnepi ruhája. Az egyes gyülekezeti tagoknak a hűsége és állhatatossága nagy mértékben függ attól, hogy miképen jöttek az igazsághoz.

Azok közül, akik a gyülekezet tagjaivá lettek, azok közül, akik megismerték a hármasság angyali üzenetét, korántsem ragyognak minden fénylő csillagokként annak a koronájában, aki őket az igazság világosságával megajándékozta. Nem és ismét nem! Csak azok, akik győztesen vonulnak be a nagy király városába, ragyognak majd drágakövekként annak koronájában, akit Isten megváltásukra felhasznált.

A prédikátor érdemét sem annak alapján bírálják el ama napon, hogy hány új lelket hozott be a gyülekezet kebelébe. Az evangélium hirdetőjének érdeme attól függ, hogy munkássága folytán hány lélek nyert oly képet és oly világos fogalmat Krisztusról s hány lélek került annyira az Ur Jézus befolyása alá, hogy elégséges lelki ereje van ahhoz, hogy mindvégig állhatatos maradjon.

Nagyon helyes, ha minden egyes prédikátor céljául tüzi ki egy bizonyos számú léleknek egy év folyamán való megnyerését. A legfontosabb célja azonban az legyen, hogy munkáját jól végezze és ne elégedjék meg a külső eredménnyel. Egy lelki ujjászületésen átmerit lélek többet ér az evangélium szempontjából, mint husz másik, aki ugyan gyülekezetünkhöz csatlakozik, de nem bír világos fogalommal az igazságról.

A nyáj legeltetése.

Nagyfontosságú kérdés, hogy miképen gondoskodunk ama újonnan megtértekről, akiket a nyáj cserényébe tereltünk. Vajjon ezen lélek részesülnek-e abban a szeretetteljes, figyelmes és gyengéd bánásmódban a gyülekezetben a pásztorok részéről, amelyben részesülniük kellene? Mi mindent foglal magában a nyáj legeltetése? A hűség hiánya, a hanyagság teljesen romba döntheti valamely bűzgő evangéliumi munkás minden fáradtságának eredményét. S a szegény gondozás és ápolás nélkül maradt lelkek újra visszatérnek a világba, midőn a hű pásztor tőlük egyéb munkaterületre költözött.

Gondoskodás ifjúságunkról.

Ugy véljük, hogy ifjaink legnagyobb része elvész számunkra és az igazság számára, még mielőtt érintkezésbe és összeköttetésbe léptek volna azon vezetőkkel, akikre gondozásuk bízott. A gyülekezet egyik legszentebb kötelességét képezi a keblében lévő fiuknak és lányoknak a nevelése és megmentése.

Ne bízzuk kizárólag az ifjúsági munka tisztviselőire ezen kérdés megoldását. A családi körök vetélkedjenek a gyülekezettel az ifjúság nevelésében és megmentésében. Az ifjúság érdekében kifejtett tevékenység egyike a leghasznosabb és leghálásabb missziómunkának. Hiába érünk el nagyszerű eredményeket a pogány országokban, hiába szaporodnak örvendetesen laza gyülekezetek, a nagy pásztor ezen eredmények nem elégtételt ki mindaddig, amig a bárányokat meg futni hagyjuk.

A baj elhárítása

Vajjon csodálkozhatunk-e azon, hogy az Ur egy mélyreható lelki ébredésre és reformációra hív fel bennünket? Nem! Hisz ez képezi népének manapság egyetlen reménységét. Ezáltal lehet az összes bajokat elhárítani.

Az isteni felhívás mindenekelőtt a prédikátorokhoz szól. Ajánlják fel magukat a prédikátorok ép úgy, mint az első tanítványok tet-

ték ama pünkösdi napján. Ennek következménye leszen majd elmaradhatatlanul a Szentlélekkel való keresztség. Az áldozatkészség lesz ezen odaadásnak további gyümölcse. Ha Isten Szentlélekének hatalmas befolyásától várjuk az áldozatkészséget, akkor nem kívánunk kevesebbet, mint az evangélium rendjének megfordítását. Az Írás minden egyes ígérete, az evangéliumnak minden egyes elve, a nagy Mesternek, az apostoloknak intelmei mind azt bizonyítják, hogy prédikálásunk nagy mértékben kölcsönöz az egyetemes léleknek a bűn rab-szolgaságából való felszabaduláshoz.

Ne adjunk elő jól kidolgozott elméleteket, ne meséljünk, hanem a mi drága, éhező népet oktassuk az élet igéjéből úgy, ahogy mi magunk azt saját életünkben tapasztaljuk, láttuk és hallottuk.

«Maradjatok!» — szólott az Üdvözítő tanítványaihoz, — «amíg erővel ruháztattok fel a magasságból!» S ez a felszólítás minden egyes evangéliumi munkához szól, aki még eddig nem részesült ebben a tapasztalatban.

Az Ur nem csak az evangéliumi munkásokat, nem csak a pásztorokat szólítja fel arra, hogy Krisztusnak és Krisztus-lelkének erejében lelkek megmentéséért dolgozzanak, hanem a segédpásztorokat is. A gyülekezet minden egyes hivatalnokának, tehát a szombatiszói tanítóknak és az ifjúsági egyesületek vezetőinek is legszentebb kötelességét képezi, hogy a mennyei seregekkel együtt fáradozzanak emberi lelkek megmentéséért és pedig öregekért és fiatalokért egyaránt. Minden hű pásztor legyen tudatában annak, hogy a gondjára bízott minden egyes juháért száradással tartozik a főpásztornak s igyekezzék hazgalmával eddigi vereségeiket győzelmeikévé változtatni.

A személyes érintkezés.

Az is veszélyt rejt magában, ha az emberek megmentését nem szorgalmazzuk saját otthonunkban. A mai kor jelszava a gyorsaság. Minden a legidegesebb sietséggel történik. A munkások kevesei vannak, ezzel szemben igen sok a tehetetlen: Az idő kevés. Vigyázzunk, nehogy a munka kevésbé fontosabb része következtében a legfontosabbat hanyagoljuk el. Mi nagyon sokat dolgozunk a szószékéről. Számos gyülekezetünk van elhanyagolva. Nemrég arról értesítet bennünket egyik prédikátorunk, hogy egy oly gyülekezetet keresett fel, amelynek háza, vagy hat év óta egyetlen prédikátorunk sem keresett fel.

Egyik prédikátorunk, miután hónapok óta látogatta egyik egyesülésünk gyülekezetét, a következőket írta egyik munkatársának:

«Elmenni az egyes házakba, meglátogatni a lelküket, velük imádkozni, őket biztatni, hogy

kitartsanak az erény útján, őket keresztyéni kötelességekre kioktatni s buzdítani őket, hogy a tévelygőket igyekezzenek megmenteni, ép oly magasztos s talán magasztosabb feladat az evangélium szolgája számára, mint az imaház szószékéről prédikációkat tartani. Ebben a gyülekezetben viszás állapotok uralkodnak s az én kiváltságomat képezi, hogy a bajokon segítsek. Adja az Ur, hogy helyesen oldhassam meg a felmerülő kérdéseket.

A vezető testvérek kissé elhanyagolták ezen gyülekezetet. Ők csak a fontosabb dolgokkal foglalkoztak, mint nyilvános istentiszteletek és gyülekezetek tartása, bizottsági ülés stb. Ezenkívül sokkal kevesebb ideig tartózkodtak az egyes gyülekezetekben, hogy a dolgokat úgy láthassák, ahogy azok a valóságban vannak. Népiünkön csak a feltámadás ereje segíthet. Remegve megyek ily nyülekezetekben a testvérek közé, mert attól félek, hogy én méltatlan talán nem engedem Istennek Szentlelkét általam úgy hatni, ahogy kellene. Vajjon kicsoda elég alkalmas az ily munkára!

Nem rég egy nagyobb városban ahol nekünk is nagy gyülekezetünk van, meglátogattam egy fiatal testvérnőt, aki nénikéjével együtt már régóta hűséges tagja volt gyülekezetünknek.

A testvérnő érkezésem után azonnal néniének betegágyához vezetett. A szegény testvérnő már számos év óta súlyosan beteg volt s azt lehetett mondani, hogy már halálán volt. Itt elmondták, hogy husz év óta ez az első eset, hogy hetednapos adventista prédikátor otthonukat felkereste. Vajjon csoda lenne-e, ha az ily módon elhanyagolt lelkek elesnének az igazságtól?

Ezzel szemben sokan bizonyára meg akarják állapítani, hogy ez csak egy elszigetelt jelenség, amely csak véletlenül fordult elő. Kíváncsi vagyok, hogy így is legyen s az általános állapotok ne adjanak ily szomorú képet. Azért mégis kénytelenek vagyunk azt hinni, hogy az ily eset már magában véve is azt bizonyítja, hogy gyülekezeteink testében egy betegség lappang s alapos reformra lenne szükségünk ugy e téren, valamint egyéb tekintetben is.

A lelki ébredésnek és alapos reformnak az órája már bizonyára ütött. És ez a reformáció és lelki ébredés azzal kezdődjék, hogy mindenekelőtt azon lelkeket akarjuk megnyerni, akik az elhanyagolás következtében tértek le a helyes útról.

Az evangéliumi munka anyagi támogatása

A hazai munka fentartásáról szóló értekezésünket nem merítettük volna ki teljesen, ha nem beszélünk volna a munka anyagi támogatásáról. E helyütt is meg kell említenünk,

hogy rendkívül fontos egy oly prédikatori kar, amely Isten Szentlelkétől van áthatva.

A juhnyáj annál dusabb gyapjuval ajándékoz meg bennünket, minél jobban tápláljuk. Az ember azt aratja, amit vet. Lásd Gal. 6, 7. Ez nemcsak bűnre nézve igaz, hanem igaz az evangéliumi munka tekintetében is. Ha a pénzügyeket helyezzük a legelső helyre s ha nagyon gyakran intézünk sürgős felhívást a gyülekezethez pénzsegélyek érdekében, anélkül, hogy a prédikátor kötelességének tekintené lelkileg étellel és erővel felruházni a gyülekezet tagjait, a segélyforrások lassanként teljesen kiapadnak. Ha ellenben a legfontosabb dolognak tulajdonítjuk a legnagyobb fontosságot, akkor a gyülekezet tagjai méltatlankodni fognak, ha nem tárjuk fel előttük időben és őszintén Isten ügyének szükségleteit, s ha nem adtunk nekik elég alkalmat az adakozáshoz.

Ily szolgálatra van minden egyes pásztor elhiva. Aki e tekintetben a legszükségesebbet elhanyagolja, az részes lesz azok bűnében, akik gondozására vannak bizva.

Vajjon ne buzdítsuk-e népiünket arra, hogy hűséges legyen a tized és egyéb adományok fizetésében? A lehető legkomolyabban. Ezt meg kell tennünk és amatt sem szabad elhanyagolnunk. Tekintse minden egyes prédikátor legszentebb kötelességének állandó éviintézkedést ápolni a mennyei, otthonában az őszinte jámborságot előmozdítani s napról-napra megújítani ama szent fogadalmat, hogy egyedül az Urat szolgálja.

«Isten megdorgálja népét bűneiért, hogy így megalázza és arra bírja őket, hogy a való megbékélést keressék. Mihelyt megjavulnak és szeretete hatja át szívüket, jóságos maghallgatásra lelnek imáik. Segítségükre lesz az Ur a megtisztulás munkájában s megvédelmezi őket ellenségeik ellen. Isten gazdag áldása nyugszik meg rajtuk s a menny világgosságát fogják lisztasugarakban szétsugározni.» White E. G. A «Review and Herald» 1902 február 25-i számában.

Felhívás gyülekezeteink tagjaihoz.

White E. G.

Krisztus a hű pásztor e szavakkal inti az efézusi gyülekezetet: «De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, hogy honnét estél ki, és térj meg és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.»

Oh mily kevesen ismerik fel látogatásuk idejét. Még azok között is, akik azt állítják, hogy az evangéliumi igazságokba hisznek, kevesen ismerik az idők jeleit, kevesen tudják, hogy mi is vár rájuk a vég idején. Ma még az isteni kegyelem alatt élünk, de vajjon még meddig tartják az angyalok a négy szelet, hogy ne fujjanak? Hányan vannak Isten népe között is, akiknek szíve megkeményedett, akik vaksággal vannak megverve, holott Isten oly gyakran árasztotta ki rájuk végtelen irgalmaságúak jelet. Hányan vannak az alázatos, őszintén megtért lelkek, akik boldogok, hogy Krisztus munkatársai lehetnek, akik boldogok, hogy részt vehetnek Krisztus szenvedéseiben.

A bűn halálos álma.

Manapság csak kevesen szolgálják Istent teljes szívből. Azok közül, akik gyülekezeteinkhez tartoznak, a legtöbben meg vannak halva a bűnben. Ugy járnak ide-oda, ahogy ajtó sarkain forog. Már éveken át hallgatták jólesően a jelenkori igazságot anélkül, hogy a hallott elveket gyakorlatilag is akarták volna alkalmazni. Mivel állandóan halasztgatják egy Isten előtt tetszetős élet megkezdését, mindig kevesebb értékkel bírók előttük az igazság. A legbuzdítóbb bizonyágtételek, a leglelkesebb példák sem tudják őket felrázni.

A legkedvesebb melódiák, miket az Ur szolgálainak ajkairól hallanak, a hit általi megigazulás üzenete, a Krisztus igazsága általi megigazulás, mind nem alkalmas arra, hogy viszontszeretetet ébresszenek szívében, vagy hogy Isten iránti hálára készítsék őket. A mennyei kereskedő felkínálja nekik áruát, tüzben megpróbált aranyat kínál nekik, hogy meggazdagodjanak fehér ruhával akarja őket megajándékozni, hogy elfedhessék mezítelenségüket, s szemirt akar nekik adni, hogy látókká legyenek, ők mégis megkeményítik szívüket s elmulasztják a langymelegség helyett igaz szeretettel és buzgalommal viseltetni Isten és az ő szent ügye iránt.

Ezek önelégülten fonják karba kezeiket s azt állítják, hogy ők ugyis keresztyének, még ha a jámborság erejét megtagadják is. Ha ezen lelki állapotban maradnak meg továbbra is, Isten megutálja őket. Isten haraggal fordul el attól, aki egyidejűleg akar néki is és

a világnak is szolgálni. Oh ébredjétek, ébredjétek, még mielőtt örökre késő lenne!

Senki se lustálkodjék Isten szőlőjében.

Testvéreim, akik már régóta valljátok, hogy az igazságban hisztek, titeket akarok kérdezni: Vajjon életetek összhangban van-e azzal a világossággal, melyet elnyertetek, összhangban van-e kiváltságaitokkal és azon nagyszerű alkalmakkal, miket néktek a menny ajándékoz? Ez egy nagyon komoly kérdés. Miért van soknak oly kevés hite és oly csekély lelki ereje? Miért vannak oly kevesen azok, akik Krisztus igáját és terhet szeretettel hordoznak?

Miért kell ugyyszólván kényszeríteni az embereket arra, hogy a Mester munkáját folytassák. Miért vannak oly kevesen azok, akik a megváltás tervének titkát akarják hirdetni? Miért nem ragyog általuk Krisztus igazsága szét az egész világra?

Az igazság napja felragyogott a gyülekezet felett s immár a gyülekezet kötelessége, hogy világosodjék. Azok, akik élő összeköttetésben állanak Jézus Krisztussal, állandóan növekednek ismeretben és kegyelemben miglen tökéletes férfiakká és asszonyokká lesznek. Mindenkinnek közös kiváltsága, hogy haladhasson és fejlődhessen. Senki se lustálkodjék az Ur szőlőkertjében. Ha azok, akik azt állítják, hogy Krisztusban hisznek, minden rendelkezésükre álló alkalmat megragadták volna arra, hogy megtanulják mindazt amire szükségük volt, akkor sokan lennének lelkileg végtelenül erősek Krisztusban,

Egészen közömbös, hogy milyen hivatása van valakinek. Legyen az illető földműves, legyen mesterember, vagy kereskedő, legyen tanító, vagy prédikátor, ha magát és képességét teljesen felajánlja Isten szolgálatára, a legderekabb eszközök lehetnek a mennyei mester kezében.

Isten munkatársai.

A gyülekezet tagjai legyenek élő és tevékeny terjesztői az igazságnak s sugározthatassák szét az igazság fényét mindazokra, akik a sötétségben sinylődnek. Az ő kötelességük az igazságot megmagyarázni és Isten szeretetét és hűségét másokkal is megismertetni. Azok,

akik az Istentől nékik ajándékozott képességeket hűségesen felhasználják, azt tapasztalják, hogy erejük állandóan növekszik, hogy menyeyei bölcseséggel ruháztatnak fel, hogy alkalmasak legyenek azoknak a megmentésére, akik veszendőbe mennek.

Azonban hogyan várják a gyülekezet tagjai, hogy a jó Isten rájuk áraszsa a menny kincseit, akkor, midőn a legszentebb kötelességeiket, ezen kincsek továbbadását elhanyagolják. Azon állítólagos keresztyének, akik nem tekintik kötelességüknek a sötétségben lévőkre világosságot árasztani, akik elmulasztják észrevenni Krisztus gazdag kegyelmét s annak másokra való szétárasztását, mind kevesebbre és kevesebbre becsülik a menny gazdagságát s így annak becséről másokat sem tudnak megőzöni.

Isten csak úgy áraszthatja ki világosságát és kegyelmét gyermekeire, ha azok buzgón igyekeznek munkatársaivá lenni. Mert csakis ebben az esetben ajánlják fel az illetők minden erejüket és képességüket az Ur munkájának előmozdítására. Az ily munkásokkal együtt működnek a mennyei erők.

Szorgalom a mester munkájában.

Vajjon fel vagyunk-e fegyverkezve oly mértékben a Szentlélek erejével, hogy bátran szembeszállhatunk a jelenkor csábításaival és szellemi áramlataival? Most igazán nincs időnk arra, hogy elaludjunk, ellenben mindnyájunknak vigyázókká kell lennünk Sion bástyáin. Nemsokára sajtóságtól és meglepő események következnének be s ha az Ur gyülekezete nem alszik, hanem ellenkezőleg vigyáz és imádkozik, nagyon sok világosságot árasztthat szét s az ellenség mozgalmait helyesen tudja elbírálni.

Lelkek megnyerése Krisztusnak a mi legfőbb célunk.

Isten elvárja, hogy országában mindenki elvégezzen valamely munkát. Mindenki, aki Krisztus nevét vallja, legyen egy oly meggyőződéses munkás, aki mindenkor kész az igazság elveit megvédelmezni. Az evangéliumi munka nem csupán a prédikátoroktól függ. *Minden egyes lélek vegyen élénk részt az evangélium terjesztésében.*

Oh de mégis hányan vannak nagy gyüle-

kezeteinkben, akik nem éreznek semmi felelősséget a veszendőbe menő lelkekért, s akik nem vesznek részt ama lelkek megmentésében, akikért Krisztus életét áldozta.

Ezek nem gondolnak arra, hogy az üzleti életben is alkalmazni kell a hit alapelveit. Ezek azt hiszik, hogy a vallás vallás, az üzlet üzlet. Mindkettő teljesen független terrénum egymástól, amiért a kettőt gondosan el is választják egymástól. Az igazi hívő azonban az élet minden körülményei között, hivatása teljesítése közben is állandóan bizonyosságot tesz Krisztusról. Bármi legyen is foglalkozásunk, mi mindnyájan missziónáriusok vagyunk, kiknek legfőbb célját képezi lelkek megmentése Krisztusnak.

Ha ellenben mindez nem képezi legfőbb törekvésünket és célunkat, akkor megraboljuk Istent a rendelkezésünkre bocsátott erővel képességekkel, idővel és vagyonnal. Ha nem szolgáljuk ily módon Istenünket, akkor embertársainktól elraboljuk azt az áldást, melyet rájuk kellett volna árasztanunk az igazság megismerése által, Istentől pedig elraboljuk azt a dicsőséget, amely nevét egy új lélek megtérése által érte volna.

A gyermekek nevelése.

Mivel menthetik magukat Krisztus állítólagos hivei, hogy gyermekeiket nem nevelik a megfelelő szellemben, ha az Ur munkája érdekében sem korlátozzák öltözködési igényeiket s kerülnek a felesleges cicomákat? Neveljük gyermekeinket oly szellemben, hogy azok részvétellel viseltessenek az öregek, a nélkülözők és szenvedők iránt, s szívesen hozzanak áldozatot a szenvedők nyomorának enyhítésére. Buzdítsuk őket, hogy legyenek szorgalmasak a missziómunkában. Gyakorolják magukat kora ifjuságuktól fogva az önmegtartóztatásban, az áldozatkészségben, hogy az Ur munkatársai lehessenek.

A szülők imádkozzanak és fáradozzanak gyermekeik örök üdvösségéért. A szülők kérdezzék önmagukat: Vajjon lelkiismeretesek voltunk-e? Vajjon lelkiismeretesen végeztük-e a ránk bízott feladatot? Avagy megengedtük-e, hogy gyermekeink Sátán játszólapdjává legyenek? Vajjon ha így van, hogy felelünk majd Istennek azért, hogy megengedtük, hogy

gyermekünk egy istenelenees hatalom rendelkezésére bocsássák képességeiket és javukat? Vajjon nem hanyagoltuk-e el mint szülők a gyermeknevelési kötelességeinket és nem járultunk-e csak ahhoz, hogy Sátán alattvalóinak számát eggyel mi is növeljük?

Átalakításra van szükség.

A hazai munkát gyalázatosan elhanyagoltuk. Használjuk fel az isteni eszközöket, hogy az áldatlan állapotokon javítsunk. Ha a szülők tudnák, hogy mily állapotok uralkodnak családjuk körében, tökéletesebben felajánlanák magukat Istennek. A jó Isten akkor szívesen mutatná meg az utat és módot ahhoz, hogy családjukban gyökeres átalakulást eszközölhessenek.

Oh ébredjen hát fel a gyülekezet! Vegye fel a gyülekezet minden egyes tagja személyes munkáját és védelmezze az Ur nevét. Foglalja el egészséges hit és részvét a lustaságnak és hitetlenségnek helyét. Ha Krisztus hite egyszer gyökeret ver benned, akkor lekedet magával ragadja az igazság s a hit többé nem lesz holmi tartalmatlan, üres és unalmas dolog. Eddig unalmas összejöveteleidet a Szentlélek jelenléte élénkíti meg s mindennapi tapasztalataid gazdagabbak lesznek, mert kiéled a keresztyénséget.

Vajjon mindezek után is tovább alszik majd a gyülekezet, avagy tudatára ébred magasztos hivatásának? Vajjon méltatja-e majd a néki ajándékozott gazdag isteni kegyelmet, becsüli-e a jelenvaló világosság kiváltságát és átérzi-e annak szükségét, hogy felemelkedjék s buzgón a munkához látson. Az események gyorsan következnek reánk! Oh bárcsak ébredre fel minden egyes lélek, hogy megtudná a világ, mily hatalmasan élő hit mily isteni erő rejlik ezen magasztos üzenetben, hogy Jézus nemsokára eljön! Mutassátok meg az embereknek, hogy mi hiszünk ezen üzenetben, mi hisszük, hogy az örökkévalóság határán élünk!

IFJUSÁGI OSZTÁLY.

Gyakorlati utasítások a szemléltető oktatáshoz.

(Homokasztalhoz)

Mint hogy a kicsinyek sokkal jobban megjegyzik az elmondott történetet ha látják azt szeméikkel is, megpróbálom néktek megmagyarázni, mint lehet a gyermeknek egy történetet úgy vázolni, hogy az őt megragadja, azt megértse és el ne felejtse, anélkül, hogy a bibliai szöveg szerint haladnánk. E cél elérésére szükséges a szemléltető előadás. Ez pedig anyagot kíván, ami a következőkből állhat: Különböző

nagyságú és színű pálcikák, gyuró anyag, házacskák, építőkockák, színes papíros, gyufa dobozok a különböző dolgok készítése, homok, fűrészpor, kövek stb. Mindezeket könnyű beszerezni, sőt a nagyobb gyermekek maguk segíthetnek ezen szükséges és jó dolgok beszerzésében. Hogy mily könnyű e szemléltető oktatás, egy néhány példával szeretném néktek bemutatni. Először is szükséges egy homokasztal, vagy ha az nincs egy tábla és két szék. Az alakokat és egyéb dolgokat készítsétek el előre, és tegyétek kézhez, időtakarítás végett. Ezután kezdődhetik elbeszélés és a kíséző játék.

A lecke címe: «Hogyan viszi véghez Isten az Ő akaratát.»

1. Csapás. Itt van Mózes, Áron, a trónon Fáraó, varázslók agyagból, Nilus színespapírból, először kék, azután vörös. Part homokból. Halakat, mint holt állatokat színes papírból.

2. Csapás. Házakat felállítani, készeket, vagy csinálj gyufásdobozból. Nagy ház a királyi palota.

3. Csapás. Apró, fehér fácskák = tetvek.

4. Csapás. Mindenféle színű tarka pálcadabok = bogarak. Bemásznak a házakba.

5. Csapás. Istálók agyagból, állatok fából, papírból. Először állnak, azután betegség, dögvész miatt elhullanak.

6. Csapás. A betegséget szemléltetve, ágyakkal agyagból készítve, bennük pálcácskák az emberek.

7. Csapás. Jégeső borsóval, vagy apró kavicsokból. Emberek és állatok elesnek meghalnak.

8. Csapás. Sáskák apró fapálcák. A mező fűből. Először jönnek a sáskák, azután vedd el a fűvet, — mindent lekopasztottak.

9. Csapás. Elbeszélés által Mózeset Fáraó elé állítani.

10. Csapás. Mózes megfenyegeti Fáraót, ha nem engedi el Izráelt.

Mózes halála.

Csinálj a homokasztalban ned vesített homokból egy hegyláncot, mely Kánaánt elválasztja a pusztától. Szépítsd meg Kánaánt örökzölddel, művirággal, csinálj folyót, tavat. Állíts fel a pusztában papírból egy rendes táborni. Az egyes személyeket fehér pálcikákkal jelképezd. A Mózeset ábrázoló pálcitát vidd a hegy tetejére. Ott meghal Mózes.

Bent Kánaánban a megdicsőülés hegyén mutasd meg Mózes arcképét, hogy Mózes fel-támasztását a gyermek szívébe vedd.

Kiadja:

Vallásos Írók Nemzetközi Kiadóhivatala Budapest,
I. Némethyögyi út 12. szám.

Felöltszerkesztő: Mincz A.

Nyomatott: Advent-nyomda Budapest.